

Erta
PRESS

Ako dopadli
životy hrdinov
bestselleru
Recept na Araba

Niečo sa pokazilo

Viktória Darsane

Niečo
sa
pokazilo

Copyright © Viktória Darsane 2015
ISBN 978-80-8176-137-9

Niečo
sa
pokazilo

Viktória Darsane

Prológ

Všetky čo sme sa ocitli v zákonitom zväzku to poznáme. Stojíme pred oltárom a usmievame sa pri farárových slovách -až kým nás smrť nerozdelí. Chceme ho. Navždy! Inak by sme tu predsa nestáli.

V skutočnosti len málokto z nás sa podarí dôjsť až tak ďaleko. Lebo tú obávanú smrť predbehne kopec iných vecí. Napríklad dobre vyzerajúca milienka, kreditka pričasto v mínuse, nemanželské dieťa, ovisnuté prsia a mnoho iných vecí, ktoré so smrťou vôbec nesúvisia.

Aj ja som sa chcela len vydať a šťastne žiť...

Taká bola moja celkom samozrejmalá predstava v ten deň, keď som mu povedala áno. Tomu mužovi, s ktorým som túžila zdieľať celý svoj život.

Dnes, po viac ako desaťročí nášho zväzku, si kladiem otázku, či som ho niekedy milovala. Či sme sa niekedy milovali. Tak skutočne. Či to, čo sme spolu roky prežívali, bola láska. A ak teda nie, čo to vlastne

bolo?

Vraví sa, že nič na tomto svete sa nedeje náhodou. Asi sa s tým uspokojím. S argumentom, že všetko sa deje pre niečo. Že existuje osud, ktorý sme dostali do vienk. Že len málokto z nás sa narodí pod šťastnou hviezdou.

Zrejme je tam v nebi málo šťastných hviezd. Lebo mne sa to nestalo. Aj keď som sa o to celé tie roky snažila. Naplniť to, v čo som na začiatku verila.

Žiť šťastne!

Byť šťastná...

Pozerám sa dnes na svoj obraz v zrkadle, ktorý je svedkom toho, kam ma moja snaha priviedla. Obzerám si svoju tvár. Som v najlepších rokoch. Štyridsiatnička. Nie, už nie som mladá, ako som bývala v najťažších rokoch svojho života. Roky, ktoré som si mala užívať, som si odtrpela a v očiach sa mi už neiskrí, ako kedysi.

Kedysi som verila všetkému, čo som si predsa vzala. To odhodlanie dávalo v mojím očiach iskru. Snažila som sa zachrániť, čo sa doma pokazilo. Vždy a za každú cenu. Verila som, že spoločne všetko prekonáme.

Všetko!

Riadila som sa tým, že kto miluje musí byť pripravený naozaj na všetko. Tak ako sme si to sľúbili.

V dobrom aj v zlom!

Niečo sa pokazilo

Teraz sa mi v očiach lesknú slzy. Tak, ako za posledné roky môjho manželstva. Zlého bolo zrazu viac ako dobrého a moje odhodlanie a funkcia opravárky rozbitého manželstva sa časom unavili.

I. kapitola

Pri pohľade do zrkadla som dokázala vymyslieť tie najčudnejšie teórie. O manželstve, o živote, o sebe.

Dnes som tam však len stála a pozerala sa na svoj odraz. Slzy mi stekali po lícach. Utierala som si ich, inak by som nedokázala zakryť tú hroznú modrinu. Ťahala sa mi od oka až k lícnej kosti. Zvyčajne to nebolo až také zlé ako tentoraz.

Pamätám si svoju celkom prvú facku. Uštedril mi ju po roku manželstva. Už neviem za čo to bolo. Spomínam si len, ako sa to stalo.

Prekvapilo ma to.

Rozplakala som sa.

Nie od bolesti, ale od sklamania, že sa to stalo. On sa ku mne sklonil a rozplakal sa so mnou. Že to ľutuje a už sa to nikdy nezopakuje. Držal ma silno v náručí a opakoval, ako veľmi ho to mrzí. Verila som, že plakal úprimne a dodrží svoj sľub, ale od toho dňa som po jeho ďalších fackách plakala už len ja.

Existuje vôbec dôvod, kedy udrieť ženu?

Existuje taká výnimka?

Vždy som hľadala výhovorky. Alebo si kládla vinu. Pomáhal mi v tom. Nikdy mi nezabudol pripomenúť, že som si to zaslúžila. Že na tom mám svoj podiel viny JA. A potom nezabudol dodať, že ma miluje. Spečatil to bozkom, milovaním s dvojitou dávkou vášne. Alebo mi kúpil kyticu, obrovskú kyticu. Zvyčajne to boli ruže. Takto mi to všetko dávkoval. Plátal diery v našom vzťahu.

Takéto kytice som dostávala pomerne často. Nieкто by povedal, akého mám skvelého manžela. Ale len ja som vedela pravdu. Krutú pravdu, ktorú som pred všetkými tajila. Stále som dúfala, že sa to už zastaví. Po každom jeho sľube.

Kupovala som si ten najlepší mejkap, kilá mejkapu, až kým som to začala považovať za rutinu. Za akúsi súčasť nášho pokazeného vzťahu. Nepříjemnú súčasť.

Jasné, že mi to ubližovalo. On mi ubližoval. Ale najviac som si ubližovala sama. V tom som sa stala odborníčkou. V zahladzovaní stôp po jednej chorej láske. Mohla som si to dať patentovať. Návod pre zbabelé manželky, ktoré nenašli odvahu zbaliť manželovi kufre, alebo zabuchnúť navždy dvere bytu, by znel asi takto: Najprv si starostlivo poutierať slzy. Neodporúča sa veľa plakať. Je to celkom zbytoč-

né, lebo sa to tým zrejme neskončí. Okrem toho, na opuchnuté viečka sa horšie nanáša vrstva očných tieňov, nehovoriac o očnej linke.

Ďalším krokom je mejkap „last day“ a kvalitný permanentný púder. Podkladový krém na postihnuté miesto nenanášať, proces hojenia tak zvyčajne trvá oveľa kratšie. Mejkap sa odporúča naniesť v početných vrstvách, až kým sa nám nepodarí ukryť pred svetom našu zbabelosť.

Lenže naša sila sa skrýva v nás. Pred svetom sa dá ukryť mnoho vecí, najťažšie je ich ukryť pred sebou.

Stála som pred zrkadlom a po čerstvo nanesenom mejkape mi začali stekať slzy. A mohla som začať odznova. Bolo to presne ako s mojím manželstvom. Zakaždým som sa musela pozbierať. A začať odznova.

„Mami, ty plačeš?“

Do kúpeľne za mnou pricupitala moja dcérka Lili. Ako som jej mala vysvetliť, že som práve urobila najťažšie rozhodnutie vo svojom živote? Že opúšťam jej otca? Mala iba päť rokov. Pochopila by to? Ako jej to mám povedať, aby si to dokázala usporiadať vo svojej detskej hlavičke?

„Ocko ti zas ublížil?“

Striaslo ma pri tej otázke, ktorou mi v istom zmysle nahrávala. Doširoka som na ňu vyvalila oči.

„Myslíš si, že ocko mi ubližuje miláčik?“ sklonila

som sa k nej, aby som videla do jej krásnych veľkých očíek, keď jej to budem vysvetľovať.

Lili namiesto odpovede prikývla a potom ma chytila oboma rúčkami okolo krku. Pritisla sa ku mne. Pevne. Akoby cítila, že to potrebujem. Jej spontánnu, detskú, úprimnú podporu a hlavne jej lásku.

„Viem, že ocka ľúbiš, Lili, ale maminka si s ním už nerozumie. To sa dospelým niekedy stáva, vieš?“

Cítila som, ako v mojom objatí prikývla. Vždy sa pritísala na moju hrud', keď sa cítila neistá. Ale ja som sa v tej chvíli cítila istejšie, ako kedykoľvek predtým. Rozhodla som sa. Chcela som zrazu pre seba a pre Lili celkom iný život. Lebo sme si ho zaslúžili. OBE.

Neplánovala som si hneď zbalit' kufre. Ani jemu. Chcela som mu dopriať čas, aby to prijal. Normálne sa s ním porozprávať a nehodiť mu na stôl len sucho žiadosť o rozvod. Žili sme spolu celé roky, snažili sme sa, ale prestalo to fungovať. Presnejšie, nikdy to poriadne nefungovalo.

Nepýtam sa, kto mal na tom väčší podiel viny. To bolo v tejto chvíli nepodstatné, lebo náprava už nebola možná. Musí to pochopiť a ak nie, až vtedy som sa plánovala uchýliť ku krajnému riešeniu.

Odchod.

Už som sa rozhodla!

V živote máme mnoho šanci a môj manžel už prepásol aj tú poslednú. Možno by sa mal liečiť. Ale ja

som si nebola istá, či sa dá vyliečiť strach z toho, že sa to bude opakovať.

Už dlho som nad tým uvažovala. Po každej facke. Rozhodla som sa až vo chvíli, keď som pochopila, že toto všetko začína ubližovať aj mojej dcérke. Už to začínala chápať. Aj keď ocka mala veľmi rada.

Nechcela som ju pripraviť o otca!

Chcela som ju len ušetriť traumy, ktorú jej mohlo priniesť detstvo v takomto nefunkčnom, až chorom rodinnom prostredí. Nezaslúžili sme si to. Tak ako si môj manžel už nezaslúžil moju lásku.

Zabíjal ju vo mne postupne. Každou jednou fackou sme sa blížili ku koncu. Ak milujeme, nedokážeme ubližovať. Možno ma už ani nemiloval. Možno ma nemiloval tou správnou láskou, ktorá by nám vydržala po celý život. Možno sme si v istých veciach rozumeli, ale neboli sme spriaznené duše. Lebo spriaznené duše sú odsúdené na lásku – na celý život!

Ale mne a môjmu manželovi to asi nebolo súdené.

2. kapitola

Chcela som to mať čím skôr za sebou. Povedať mu všetko. Naservírovať mu to ráno na tanierik rovno pod nos k raňajkám. Nečakane. Tak ako mi on nečakane servíroval svoje facky. Už som nechcela čakať. Akoby mi moje rozhodnutie prinavrátilo stratenú sebaúctu.

Zrazu som potrebovala zmenu. Nevyhnutnú zmenu v živote. Pre mňa aj pre Lili. Moje malé dievčatko. Konečne sa zobudil. Sadla som si v kuchyni a čakala kým sa dostaví na raňajky, ktoré som mu už pripravila.

„Ocko, ockooooo,“ počula som Lili ako sa k nemu rozbehla.

To jediné ma ešte odrádzalo od môjho rozhodnutia. Ten dotieravý pocit, že prichádzam o kompletnú rodinu. Kompletnú, ale nefunkčnú.

Sadol si bez slova k raňajkám. Ráno mával permanentne mrzutú náladu. Nenávidel vstávanie.

„Si si privstala,“ rozprával s plnými ústami.

Koho zaujímalo, že som si musela natiet' rozbitú fasádu!

Vložil si do úst obrovský kus hrianky a ja som mu k nej naservírovala čerstvú kávu. Cítila som, ako sa mi rozbúchalo srdce. Potrebovala som mu to povedať. Hľadala som len vhodný spôsob, lebo príležitosť tu bola. Tu a teraz, inak ho do neskorej noci určite neuvidím. Vždy sa vracal neskoro. Vyhováral sa na pracovné stretnutia, ale ja som tušila, že je za tým niečo iné. Len som nemala odvalu po tom pátrať. V poslednej dobe sme sa stretávali už len v posteli a pri raňajkách. Alebo cez víkendy.

„Musíme sa porozprávať,“ začala som.

Zdvihol obočie a nezaujato si ma obzeral.

Už celkom určite zabudol aj na moju modrinu, ktorú mi zakrýval mejkap.

„O čom drahá?“ povedal slušne prežívajúc svoju hrianku.

„O...o nás,“ chytila som ho za ruku položenú na stole.

Presne tú ruku, ktorá zničila naše manželstvo. Chcela som mu to povedať citlivo.

Pozeral sa na mňa. Určite nečakal, čo mu teraz poviem.

„Chcem sa rozviest,“ zvolila som si kratšiu cestu.

Celý prejav, ktorý som si pripravila dnes ráno pri

pohľade na svoju čerstvú modrinu, som zrazu zabudla. Videla som pred sebou len jeho prekvapený pohľad a čakala som, čo mi odpovie.

Nedá sa povedať, že by som ho už nemilovala. Možno to nebola láska, len spolupatričnosť za tie roky, čo sme spolu prežili.

Áno, prežili je to správne slovo. Určite mi bude istý čas chýbať. Zo zvyku. Mnoho nefunkčných manželstiev pretrváva už len zo zvyku. Nie všetci majú odvahu odpútať sa od určitého komfortu, ktorý tento vzťahový zvyk so sebou nesie. Nazývajú to stále manželstvom. Sú veci, ktoré sa dajú prepáčiť a prehryznúť. Dá sa nimi prejsť, prípadne ich aj natrvalo vyriešiť.

Nikdy by sme nemali vo vzťahu obviňovať toho druhého, že nám ubližuje. Ak to nie je fyzické. Každý je zodpovedný za svoje city. Ubližujeme si SAMI, tým že to cítime, a i tak v takomto zväzku naďalej zotrvávame.

„To nemyslíš vážne,“ usmial sa na mňa.

Určite mu napadlo, že to na neho len skúšam. Mal rozospaté oči, ale jeho úsmev bol celkom svieži. Práve úsmev som na ňom mala kedysi najradšej. Pripomenul mi, prečo som si ho vzala. Vyzeral vtedy milo a starostlivo.

To, čo sa z neho vykl'ulo za tie roky, bol hotový príklad dvoch tvári. Ako Dr. Jekyll a Mister Hyde. Aj

môj muž mal dve tváre. Anjelskú i diabolskú. Ak sa narušila jeho stabilita a zatriasla sa mu pôda pod nohami, nedokázal sa ovládať. Možno mal príliš horúcu krv, možno to bolo následkom jeho výchovy a detstva. Neviem, čo bola pravá príčina. Ale ja som to už nechcela ďalej znášať, alebo po čomkoľvek pátrať. Celkom nič by sa tým pre nás nezmenilo.

„Myslím,“ ja som sa pritom nesmiala.

MOBIL!

Zazvonil mu jeho mobil a on vyskočil zo stoličky. Všetko pokazil. Ten jeho nepodstatný mobil, ktorý v našom manželstve neskôr zohral podstatnú úlohu.

„Haloooooooo,“ zahučal do neho.

Neviem s kým sa bavil. Už ma to nezaujímalo. Sedela som pri stole čakajúc, že sa ku mne vráti a náš rozhovor bude pokračovať. Ale on odišiel do kúpeľne. Akoby ho ani nezaujímalo, že sa plánujem rozviesť!

„Oliver, vrátiš sa prosím ťa k raňajkám?“ zakričala som za ním.

„Nie zlato, preberieme to neskôr. Ponáhl'am sa.“

Akože TO? Rozvod je pre neho obyčajné to? Pochopila som, že ma nebral vážne.

Neviem, kam sa tak ponáhl'al. Pracoval na polovičný úväzok v poisťovacej firme. Nikdy si nenašiel trvalú a dobre platenú prácu. To sa vždy darilo len mne. Napriek tomu bol vo svojej práci viac ako

doma. Hovoril tomu pracovné stretnutia.

„A kam sa tak ponáhľáš?“ V mojej otázke bolo cítiť sarkazmus.

Oliver ho asi vycítil, lebo vystrčil hlavu z kúpeľne. V ruke držal holiaci strojček. S bohatou penou na brade vyzeral komicky. Hotový Mikuláš!

„Prestaň byť dotieravá!“ zvrátil na mňa obočie.

„Ach tak!“ usmiala som sa ironicky.

Potom strčil hlavu opäť do kúpeľne a ja som pochopila, že z neho viac nedostanem.

Bolo celkom zbytočné snažiť sa v tejto chvíli o akýkoľvek dialóg. Pre Olivera sa v tejto chvíli skončil. Jasný dôkaz, ako veľmi ho zaujímalo, čo chcem ja. Dôležitejšie boli vždy jeho záujmy.

Zabuchol za sebou dvere bytu o necelých dvadsať minút.

„Tak sa maj!“ zakričal bez toho, aby sa na mňa pri tom pozrel.

Dvere sa zabuchli.

„Aj ty, a pekný deň,“ šepľala som.

Lili poskakovala na chodbe.

„Ocko už odišiel?“ pribehla ku mne.

„Áno miláčik.“

„Nedal mi pusu!“ zvrátila trucovito svoje malé pery.

„Veľmi sa ponáhľal, srdiečko. Vieš, že ocko ťa má veľmi rád.“

„A možno už nie. Tak ako teba,“ opäť sa mi vtisla do náručia.

Pri tejto vete ma pichlo kdesi pri srdci. Nič som jej na to nepovedala, len som ju nežne hladila po kučeravých vláskoch. Deti sú vnímavé. Mnohokrát vidia veci, ktoré my dospelí celý čas prehliadame alebo nevnímame. Deti vnímajú všetko. A potom nám to neservirujú v tej správnej chvíli.

Chystala som sa ju odvieť do škôlky. Opäť sa ozval mobil. Ale nebol môj. Išla som za zvukom, ktorý ma k nemu priviedol. V kúpeľni vyzváňal jeho mobil.

Chcela som mu ho položiť na nejaké viditeľné miesto, lebo Oliver sa určite preň vráti. Pri jeho práci je jeho pravou rukou. Načiahla som sa, keď sa zvonenie ozvalo znovu a na displeji som čítala: „Miláčik“

Celá moja pozornosť sa upriamila na toto SLOVO. Koho tak nazýva?

Čakala som kým mobil stíchne a dúfala, že manžel si nezabezpečil klávesnicu nejakým heslom. Inak som v keli! Inak sa nikdy nedozviem, kto je jeho „miláčik“.

A možno tak ironicky nazýva len svojho šéfa!

Dozvonil. Mala som šťastie. Nebol zabezpečený. Hľadala som posledný hovor.

Ten prebehol pred hodinou a jeho účastníkmi bol manžel a jeho „miláčik“.

Zmeškaný hovor bol od tej istej osoby. Ale kto je to? Bol len jediný spôsob ako to zistiť.

Vytočila som to číslo. Po dvoch zvoneniach sa na druhom konci ozval ženský hlas.

„Meškáš, drahý. Kde si prosím ťa?“

Nepotrebovala som počuť viac. Mobil som celkom pokojne položila na stôl do kuchyne. Tam ho celkom iste rýchlo nájde. Pozrela som sa na hodinky.

„Lili, ideme do škôlky,“ zakričala som.

„Ideeeeem,“ lenivo za mnou pribehla.

Počula som, ako mobil ešte raz zazvonil. Nepátrala som, od koho bol ten hovor. Neskontrolovala som mu dokonca ani správy a zoznam kontaktov. Už som to nepovažovala za potrebné. Bola som rozhodnutá a táto drobná príhoda moje rozhodnutie len posilnila.

Oliver mi bol neverný!

Ktovie ako dlho?

Možno odvtedy, ako umrela naša láska.

3. kapitola

Môj pracovný deň prebehol ako zvyčajne. Čo sa dá očakávať od pozície predavačky v supermarkete? Byť milá a usmievať sa. Kým sa môj manžel flákal po pochybných pracovných stretnutiach ľubovoľným tempom, ja som si musela odpracovať svojich osem hodín denne a pritom sa usmievať. Nebavilo ma to, ale tu sa mi zišlo moje dlhoročné sebazapieranie. Tváriť sa, že je vždy všetko v tom najlepšom poriadku, bolo asi mojím životným poslaním. Vyžadovali od nás zdvorilosť a milý úsmev. Presne tak, ako som si nacvičovala aj doma. Lenže toto nemohlo trvať večne. Lebo nie som divadelná bábka, lebo som žena, lebo som len človek. Všetko moje sebazaprenie a vnútorná nespokojnosť sa vo mne celé roky kopili kdesi v mojom vnútri. Ako časovaná bomba. Tik-tak-tik-tak. Tikalo to vo mne. Nepoznala som však časomieru. Nevedela som kedy to vybuchne, kedy to presne príde. Boli dni, kedy usmievať sa bolo jedno-

ducho nad moje sily. Ale musela som. Náš šéf na to dohliadal na to, aby sme boli milé. Prechádzal sa po supermarkete ako veľké zviera a bavilo ho sledovať nás pri práci. Všetko v mojom živote, vrátane šéfa mi začínalo liezť poriadne na nervy!

Potrebovala som zmenu. Mala som už vek na to, aby som si začala plniť životné sny. Túžila som byť šťastná, lebo prechádzať sa životom so zaťatými zubami nie je bohviečo. Áno, potrebovala som zmenu! Potrebovala som zažiť aj niečo iné ako doposiaľ. Keď sa moja pracovná zmena skončila, cítila som sa ako čerstvo prepustený väzeň. Vtedy som si kládla otázku, čo sa mi ešte na mojom živote páči? A prišla som len na jedno. Moja Lili! Jedine moje dievčatko ma ešte poháňalo vpred. Ostatné veci, ako aj všetko, čo súviselo s mojím manželom ma ťahalo dozadu. Toto je úloha všetkých spomienok, stiahnuť nás späť. A ja som už chcela kráčať vpred. Alebo sa rovno rozbehnúť! A nato som potrebovala podať žiadosť o rozvod. Čím skôr. A rozviesť sa. Nezostať len pri rozhodnutí. Urobiť to.

Vraví sa, že životné okamihy, ktoré v jednej sekunde zmenia váš život, prídu vždy nečakane. Aby ste si uvedomili, že ste na ne čakali celý život.

Opustila som supermarket, v ktorom som pracovala. Predýchavala som svoju slobodu. Naozaj som tú prácu nemala rada. Nevieam, čo ma na nej malo na-

plňať okrem výplatnej pásky. Najmä, keď som robila nadčasy. Z kabelky som počula vyzváňať mobil.

Oliver.

Zvykol mi vyvolávať hneď po zmene.

„Kde si?“

„Nezabudni kúpiť chlieb, vajíčka alebo mlieko.“

A podobné romantické veci.

Privykla som si.

„Haló,“ zavrčala som nevlúdne do mobilu a čakala čo z neho tentokrát vyjde.

„Musíme sa porozprávať,“ jeho hlas znel dosť skleslo, až smutne.

„O 30 minút som doma.“

„Nie, nie Alica. Chcem ti to povedať hneď,“ takmer šeptal.

„A čo je také s úrne?“

Zľakla som sa, že mu došlo, o čom sme sa ráno bavili a nebude sa chcieť rozviesť.

Mužom mnohokrát docvakne, až keď nás v podstate strácajú.

Alebo ak sa dostanú do nejakej slepej uličky.

Stratia strechu nad hlavou a teplú večeru. Alebo kvalitné milovanie. Hocičo, čo pri nás majú radi.

„Odkedy sa mi hrabeš v mobile?“

Začala som tušiť, o čom bude náš súrny rozhovor. Ale že bude nazúrený on, lebo som si dovolila vytočiť miláčikovo číslo, to ma podržte!

„Odkedy v ňom máš tajomstvá,“ odpovedala som pokojne.

Pamätám si len, že som stála pred semaforom a čakala, kým naskočí zelená. Presnejšie pri prechode pre chodcov. Náš rozhovor nebol z tých príjemných. Často sme sa pochytili aj telefonicky. V poslednej dobe nejako pričasto.

„Presne o tom sa s tebou chcem baviť.“

„O čom? O nej? O miláčikovi?“

Cítila som ako sa mi rozbúchalo srdce. Znervóznela som. Cítila som ako mi v žilách prúdi krv. Pulzuje mi v každej bunke a tlačí na tepny. Zrýchľovalo mi to pulz. Srdce bilo ako zvon. Je možné, že som žiarlila? Ved som sa plánovala a ROZHODLA, rozhodla som sa rozviesť!

„Áno,“ odpovedal chladne.

„Ha, vedela som to, ty zradca ! Takže súhlasíš s rozvodom?“

Cítila som ako sa mi trasie ruka, v ktorej som držala mobil.

„Áno, preto ti volám. Už ťa aj tak nemilujem. A neviem či som ťa vôbec niekedy miloval.“

Neviem ako sa to stalo. A prečo som takto reagovala.

Viem len, že som zrazu vykročila, aj keď všetci stáli pred prechodom a ďalej čakali.

„To mi vravíš až teraz? Odkedy trvá ten tvoj ro-

mánik, čo?“ kričala som.

„A nie je to jedno?“ rozosmial sa.

On sa mi normálne vysmieval!

„Áno, je to jedno. Viem, že si ma nemiloval. Inak by si ma nemlátil,“ kričala som ďalej.

Prestala som sa ovládať.

Zabudla som aj na to kde som. Moje telo konalo samovoľne a nezávisle od rozumu. Presnejšie moje nohy. Zaviedli ma na cestu a to rovno do plnej premávky. To som si uvedomila až neskoro. Oproti mne sa rútilo auto. Upozornil ma na to nepríjemný a hlasný škripot jeho bŕzd.

Moja Lili!

Bože, nenechaj ma zomrieť, prosím ešte nie. Čo bude s mojou Lili?

Vo chvíli, keď som mala pred sebou len rútiace sa auto, hroziacu smrť a odhadom pár posledných sekúnd života, som nedokázala myslieť na nič iné, len na moje dievčatko.

Kašľala som na svoj zbabraný život. Lili bola dôležitejšia. Najdôležitejšia na tomto svete. Nechcela som ju tu nechať samú. A už vôbec nie s ním. S mojím manželom a jeho miláčikom. Nie, nemôžem zomrieť!

Ucítla som náraz do nôh. Telefón mi vypadol z ruky aj ja som spadla na zem. Zatvorila som oči.

Auto to v poslednej chvíli ubrzdlilo. Spadla som,

ešte stále som ležala na prechode pre chodcov, na ceste. Bola som v šoku, nedokázala som sa postaviť. Pri hlave som videla len nárazník auta. Zakryla som si tvár oboma dlaňami a takto, sediac na ceste som sa rozplakala. Vychádzali zo mňa všetky emócie, čo sa vo mne nakopili za posledné obdobie. Táto nehoda bola asi ich spúšťačom. Z auta vybehol chlapík. Vyrútil sa ku mne ako šialený. Nech si len posluži! Hlupaňa, čo mu vbehla pod kolesá. Čakala som spřísku výčitiek. Nechcela som ich počúvať. Jediné čo som chcela, bolo sedieť tam a plakať. Vyplakať svoj žiaľ raz a navždy. Nechcela som počúvať šoféra toho auta, čo sa ku mne vyrútil.

„Ste v poriadku? Nič vám nie je? Povedzte niečo, prosím vás!“

Jeho slová vôbec nezneli nahnevane. Vyčítavo. Ostro. Zneli milo a znepokojene.

Ešte stále som tam učupene sedela a dlaňami si zakrývala tvár a roztečený mejkap.

Ucítila som jeho ruky na svojich rukách, ktorými som si zakrývala tvár.

„Ukážte mi tvár, nech vidím či ste zranená, či treba zavolať záchranku,“ jemne mi odkryl moje ruky z tváre.

Nepozrela som sa na neho. Aj tak som cez prúd slz nič nevidela.

„Som v poriadku, prepáčte mi to,“ odpovedala

som mu so sklonenou hlavou.

Ucítila som ako mi papierovou vreckovku utiera obe líca. Potom ma jemne chytil za bradu a zodvihol hlavu, aby mi videl do tváre.

Videla som pred sebou chlapíka, ktorý sa na mňa milo usmieval.

Trvalo len pár sekúnd, kým sa pri nás pristavilo policajné auto.

„Dobrý deň, zavolali ste záchranku?“ vybehol z auta akčne jeden z policajtov.

„Nie, nie je to potrebné,“ odpovedal pokojne chlapík z auta.

„Ste v poriadku?“ čupol si ku mne policajt.

Prikývla som.

„Musíme spísať zápisnicu,“ obrátil sa potom na šoféra.

„Je to moja vina,“ zahlásila som mu.

„Prosím?“ pozrel na mňa policajt.

„Išla som na červenú. Ja. Nie on,“ ukázala som na neho.

„Je to pravda?“ policajt pozrel na chlapíka.

Prikývol.

„Ale aj tak spíšeme tú zápisnicu, pôjdete so mnou. Obaja.“

Chlapík z auta podišiel ku mne a vystrel ku mne ruku.

„Tak teda pôjdeme. Obaja,“ podával mi ruku, aby

som vstala.

Ucítila som jeho starostlivý pohľad. Taký, čo sa nedá hrať. Taký, čo vyzerá úprimne lebo vychádza priamo z ľudského vnútra, alebo zo srdca. Taký pohľad sa dnes u muža vidí len zriedka.

Držal ma stále za ruku, až kým sme prišli k policajnému autu. Akoby sme sa poznali. A mne to pripadlo úplne prirodzené, vysvetľovala som si to šokom. Asi som naozaj bola v šoku lebo chlapík si vyzliekol svoj sveter a prehodil mi ho cez plecia a ja som nenamietala. Akoby vycítil, že sa trasiem od zimy. Bez toho, aby sa ma čokoľvek opýtal, vedel čo potrebujem. Potom sme odpovedali na policajtove otázky, čo trvalo len pár minút. Keď s nami skončil, nasadol do auta a s pozdravom odišiel a my sme tam zostali sami.

„Nechcete mi povedať prečo ste to urobili?“ obrátil sa ku mne.

Nehovoril to vyčítavo. Ale napriek tomu rozhodne.

„Akože prečo?“ tvárila som sa nechápavo.

„Ponáhľate sa? Preberieme to pri dobrej káve?“ usmial sa na mňa opäť tak milo, že som nemohla odmietnuť.

„Áno,“ prikývla som súhlasne.

Opäť ku mne načiahol ruku. A ja som mu svoju opäť podala! Vykročili sme spolu ako dlhoročný pár. Robil to úplne prirodzene, vôbec som sa necítila div-